

Това ма е подсторило да собирамъ таквизъ прикаски и да ги издамъ на просто, съ надѣжда, че ако не друго, то ще послужатъ баремъ за прочитъ на онези, които едвамъ са научили колкото да си попрочитжтъ. И наистина, ако желаемъ да напредне нашата книжнина, нека сички залѣгнемъ щото да са распростира книжното прочитане на сякадѣ у нашенско и по всичкитѣ класове на народа; а то ще бѣде ако питамъ еднакво по народенъ езикъ—чисто български—и, мѣжду разнитѣ други книги, да му даваме и нѣкой забавителни, но въ едно врѣме и поучителни нѣща.

И гѣй, братъя книжари и книгописатели, ако желаете доброто на своя си народъ, пишете като за него, ако ли е пѣкъ само ученитъ да разбиржтъ, то защо да подмятаме народното име? По добрѣ, като рекълъ онзи, *сами да свиримъ сами да играимъ*. Отъ мене толкосъ и прощавайте.

Монахъ *Маттей Петровъ*.

Търново 1-й Септемвриа 1872.

